

ΤΑ ΞΥΠΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Την πρώτην του έτους. Ο κύριος στον ταχ. διανομέα :

— Μπα, εσύ είσαι ο διανομέας! Χαίρω πολύ! 'Επιθυμώσα όμως να σε βλέπω συχνότερα. Γι' αυτό να κίνης άλλοτε τον κόπο ν' ανοίγεις την πόρτα και να μιν πετάς απέξω τους φαζέλλους γιατί για' αυτόν τον τρόπο πολύ όλιγοι φθάνουν στάς χριστάς μου. 'Επειτα θά σου πω και ένα άλλο, άφ' ού έννοης να κίνης δυο και τρεις ημέρες να μου φέρης τά γραμμάτια του έσωτερικού, καλλίτερα γά μιν μου τί φέρεις καθόλου. 'Ετσι δέν θά έχω και τή φοίρα όταν λαμβάνω προσκλητήριο κηδείας κι' έχουν θάφει πλέον τον νεκρόν, και γεύματος πού το έχουν πλέον ζωνέψει... Πάρε τώρα το πεντόφραγκό σου τό συνειθισμένο και νά μάς θυμίσαι...

Πού της θυρίς των εισιτηρίων σιδηροδρόμου :

— Κύριε, παρακαλώ, εκάμυτε λάθος στά ρέστα. — 'Οχι δά, σωστά σας τά έδωσα, σεις θά εκάμυτε τίποτε... Ξεφορωθήτε με... — Δέν έννοώ, κύριε, ότι μου έδωσατε ολιγότερα, μου έδωσατε πέντε δραχμάς π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ α ... Χαίρετε! ..

Ζωηρά όμιλία περί ζωγραφικής προχθές στό σπίτι του κ. Ν...

— 'Εμένα, λέγει ένας, μ' άρέσουν πού πάντων τά χρώματα 'Εν τούτοις σας όμολογώ ότι μιά ημέρα μιά εικόνα μ' έκαμνε να κλάω επί δέκα λεπτά. — 'Ηταν, λοιπόν, πολύ συζητηζόν τον θέμα της ; — Καθόλου... ήταν πολύ μεγάλη, έξεχωρημένη και μου έπεσαν έναντω στό κεφάλι! ..

'Εδοόλεφα εγώ όλη μου τή ζωή για τον υπάλληλο ! — 'Ετσι μου φαίνεται, άπεκρίθη ό διάβολος με σαρκασμό. — 'Ο συγγραφέας κατέβασε τό κεφάλι του και ειπε : — Σε παρακαλώ πήγαινε με πίσω εις τον τάφο μου, και μη με ξαναπακώσης. Και γύρισαν εις τό νεκροταφείο. 'Εννοώ ότι οι άναγνώσταί μου, δέν θά ξυμειν εδχαριστήμενοι και θά ήδελαν να τους πω και μερικες λεπτομέρειες για την κόλαση. 'Αλλά τι να πώ, πού δέν υπάρχει κόλασις με φλόγες και καζάνια βράζοντα. 'Υπάρχει όμως ένα άλλο πρόγμα πού φοβικό. Μόλις ό γιατρός πη σποδς συγγενείς σας 'Ζωή σε λόγος σας, μπαίνει άμέσως σ' ένα άλλον κόσμο, γεμάτον από φως. 'Είνε ό κόσμος της συνειδήσεως των σφαλμάτων σας. Κείθεσε στό βάθος ενός τάφου. μέσα σ' ένα φέρετρο στεγνό, κι' έμπρός σας περνά και ξαναπερνάει ό τροχός, πού γυρίζει ή άόλια ή ζωή σας... 'Εξελίσσεται άργά, σκληρώς άργά και εξελίσσεται όλόκληρος από τό πρώτο βήμα σας, έως την τελευταία την στιγμή σας. Τότε βλέπετε όλα όσα εκρόψατε από τον έαυτό σας όταν ζούσατε, όλων την φρενιάν και όλων την σκαυμάρα της ζωής σας. Και κάθε στιγμή της ζωής σας ξαναζή. Και για πειό δυνατή καταπίωρα σας, βλέπετε ότι από τον δρόμον τον παράλογον και τον γελοϊον πού περάσατε, θά περάσουν όλοι, άλλλοσπορωχόμενοι, σκαλάβοι της φρενιάς. Και νιώθετε, άδει ό γίνεται, για να καταλάβετε, τί αισχρον πρόγμα πού έινε να ζή κανείς αυτόν τον βίον, τον άπαισιον και τον έγωιστήν. Και περνά και ξαναπερνάει άδιακόπως Ζωή αυτή από μπροστά σας! ..

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Κανένα βιβλίο δέν πολήθηκε ποτέ, δέν έγινε έτσι άναρπαστο, όπως τό 'Ημερολόγιο του 'Μπουκέτου' άφ' ότου έξεδόθη. Την Πρωτοχρονιά τό προσέφεραν στά σπίτια ως δώρον, δώρον πολύτιμον και άνεκτίμητον. Μα, τό ζήτηδν από τά άκρα του κόσμου. 'Οποιοι δέν τό άποκρίσει θά είναι δυστυχής, διότι ποτέ 'Ημερολόγιον δέν συνεγένερωσε τόσο έκλεκτή, τόσο πρωτότυπη και θαυμασίαν ήλην, κομμάτια μουσικά των καλύτερων συνθετών μας για πρώτη φορά δημοσιευόμενα και χίλια δυό άλλα πράγματα πού δέν τά φαντάζεσθε

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΙΑΜΑΝΤΩ Τού 'Αργύρη 'Εφταλιώτη

Ο βορῆς είχε κίψει καλά τή δουλειά του έξείνη τή νύχτα. Και σά γλυκοχάραζε, κι' έβλεπε από τό παράθυρο ή Διαμάντω τον έξω κόσμο, και ξεχώριζε τή θάλασσα από τά βουνά, και πιο κοντά, στη γειτονιά της γύρω έπαιρνε τό μάτι της έδώ και έκει πάγους πού κρεμιούνταν από κεραμίδια κι' από γουρνελλές, σημάδια χθεσινῶν βροχερής νοτιάς, πού δέν πρόφτασε να ξεμωρωθή με τά φώτα.

Η Διαμάντω, σάν χορτίσι πού είταν, δε σηκώθηκε να πάη στην εκκλησία. Σηκώθηκε όμως μισή ώρα πρι να ξεμωρώσει, άναψε τή φωτιά, συγκίρισε τό σπίτι κι' όταν άρχισε τό βαθύ γαλάζιο τουδρανῶ να γίνεται πιο άνοιχτό και καθαρίο, πήγε και κήθησε στό παράθυρο, με τό μαγγάλι κοντά, και κάθε τζάμι του παραθύρου κλεισμένο, και κοιτάζε κατά την εκκλησία. Είταν ή ώρα πού έβγαυε ό κόσμος να πάη στον ποταμό, να κίμουν τον αγιασμό, και να ρίξουν και τό Στανρό. 'Από την εκκλησία σά βγήκανε να τους δη δε μπορούσε, άν και μισάκουγε τις κατανυκτικές ψαλμοδίες, γιατί και πολύ μακριά δέν είτανε. Μά σε λίγη ώρα πρόβαλαν τά ξεφτέρια και τά κονίσματα στον κατηφορικό δρόμο του γυαλού, ύστερα φάνηκαν κι' οι χρυσοφορεμένοι παπάδες, κατόπι οι ψαλτάδες, οι άναγνώστες, και πιά ό άτέλειωτος κόσμος, άντρες και γυναίκες, πού κατάνησε να εινε τά ξεφτέρια κείτω στον άιμο, κι' αυτοί άόμοια δέν πρόβαλαν όλοι, γιατί κι' οι τρεις οι ένορίες είχαν άνταμωθή πρι να ξεφτίσουν. Κ' όλος ό δρόμος είτανε άνθροπῶνη μηχανυγία.

Κοιτάζε ή Διαμάντω, με μεγάλη συγκίνηση και μεγάλη λαχτάρα : Κι' όχι τόσο πού έβλεπε τέτοια λαμπρή ζωογραφία, πού σιγά σιγά κι' ό ήλιος άρχιζε να την περιλύνη, καθώς έσίμωναν τό ποτάμι, ως ένα τέταρτο μακριά από τό χωριό, μόνο πού γινόριζε πως μέσα στον κόσμο εκείνο είταν κι' ό καλός της, ό παλλικαρῶς ό Γιάνναρος, πού τή νιότη και την άντρευσήν του τή μάζεψε στη θάλασσα τον άφρό. Πού ύστερα από την άγαπητικιά του, είχε τή βάση του χαρά και παρηγορία. Πού δέν ήξερε τί θα πη φόβος, και τί θα πη ζούρι μόνο την παραμονή των Φώτων εκείνον, πηγαίνει στης καλής του με μερικους φίλους να πη μιά μαστίχα, κι' απάνου στο γλέντι, και κει πού κερνοίσε αυτή, της λέει πως αύθιον θά βουτήξει να βγάλη αυτός τό Στανρό. Τόν ήξερε ή Διαμάντω, τον ήξερε κι' ή μάνα της ή κερά Βαθώρα τί πεσιμα τό είχε, και θεός φυλάξει να πουν όχι! Γιατί τον ήθελεν κιάλας, πού καλύτερο νοικοζύρη να βροδνε δε μπορούσαν.

Γι' αυτό κοιτάζε τώρα ή Διαμάντω με λαχταρα και καρδιοζήτι.

— Και τέτοιος χειμῶνας! Έλεγε μοναχή της, καθώς έβλεπε τον άγνό πού έβγαίν από τά ταραγμένα να τά κίματα μέσα στο πέλαγο.

Μά έβλεπε πάλι τον ήλιο, έβλεπε τά ξεφτέρια πού λαμποκοπούσαν με σ' τις άρχίδες του, κοιτάζε τους πάγους απάνου στις στέγες πού άρχίζανε να στάζουν κι' αυτοί, και παρηγοριούνταν πού όσπου νάρθη ή ώρα να ριχτεί ό Στανρός, δε θάιναι και τόσο ζούρι.

'Ετσι πέρσσε ως μισή ώρα. Και τώρα πιά τά μάτια της είτανε σπληκόμενα στον ποταμό. Μά τόσο μακριά, και με τόσο κόσμο πού στεκουταν μπροστά στο ποτάμι, τί να δη! Τίποτις δέν είδε! Τίποτις δέν έννοιωσε, παρά τό γοργό καρδιο χτύπι της.

'Ακόμα λιγάκι, κι' άρχίσανε να γυρίζουνε. Σηκώθηκε τώρα κι' εκάμνε τό στανρό της, και παρακίλησε την Παναγιά να τή συχωρέση πού δέν πήγε να τή θυμιάση τόση ώρα, μόνο κίβουνηταν και κοιτάζε σά να πάνε δά και πανηγύρι. Και την έχωριστούσε την Παναγιά, καθώς τήνε θυμάσε, πού τέλειωσε και τό βοήτηγμα εκείνο τό τρελλό και παράλογο. 'Αζαφρα πάλι συλλογιούνταν πως μπορούσε και να πουντιάση ό καλός της, και τό γυρίζε πάλι στα θεριά παρακαλία.

— Να δούμε τώρα και τί φωτιά, ειπε σάν τέλειωσε. Κι' άρχισε να βάζη κάρβουνα, να σκουπίξη, να τοιμάζεται για τή γοιά της πού όπου κι' άν είτανε ήζουνηταν, ίσως και με καμιά γειτόνισσα, να βουτήσουν ένα παζμαδάκι στον καφέ και να κωμηντιάσουν.

Τώρα πιά είτανε μέρα σωστή, παντού έφεγγε ή ήλιος, παντού άκουγες μιλητά και φωνές. Μέγερε πιά τώρα και τό κοριτσάκι ή καρδιά, και φιλοτραγοδούσε καθώς μπαίνόβγαυε και συγκύριζε. 'Αζαφρα, στέκεται όλόρθη, τά μάτια της όρθάνοιχτα, τόνα χέρι άκουπισμένο στον τοίχο, τέλλο στο μάγουλό της, και ταύτι γυρισμένο κατά τή θύρα, νάκούση καλλήτερα. Δέν είχε λάθος ή δύστυχη! Κλάματα είταν ή φωνές εκείνες.

'Οτι εκάμνε να τρέξη όξω, και μπαίνει μέσα ή μαύρη ή μάνα της, ξεμωρουλασμένη και κατάχλωμη, λαχανιασμένη, και σάν τρελλή.

— Παίδι μου, παιδί μου! Πάει ό καλός μας, τό παλλικάρι μας, τον έφαγε τό φρουσκομένο ποτάμι, — φώναξε, κι' έγυρε χάμο, κι' άλλο να πη δέν μπορούσε.

Μπήκαν κατόπι γειτόνισσες, μπήκανε φίλοι, μπήκανε του Γιάνναρου ό σύντροφοι, εκάμαν ότι μπορούσαν, είπαν όσα λέν οι καρδιές πού πονοινε σε τέτοια μεγάλα παθήματα, ήρθε κι' ό γέρος ό έφημέριος κι' ειπε της μαραμένης της Διαμάντως πως τον καλό της τον πήρε στην άγκαλιά του ό Παντεδύναμος, — όλα του χάκου! 'Από κείνη τή μέρα χείλη δέν ξαναγαλάσανε σε κείνο τό σπίτι, πού άλλοτες είτανε γεμάτο χαρές.

'Αργ. 'Εφταλιώτης